

Verkondiging in de Sint Jansbasiliek, 14/15 oktober 2023 28-ste zondag door het jaar¹

De sluier die ligt over alle volken.

Zo omschrijft de profeet Jesaja in lang vervlogen eeuwen de toestand van de wereld.

Hij is altijd actueel. Wij zitten onder een sluier. Wie zal deze wegnemen, verscheuren?

Het uitzicht is er niet, er lijkt geen perspectief.

Volgens bijbelgeleerden heeft die sluier en heeft dat floers dat alle naties bedekt te maken met de dood en met de gestorvenen die onder het oppervlakte van de aarde zijn verborgen.

Wij kunnen deze dagen niet anders dan denken aan de doden van Zuid-Israël, wreed afgeslacht en aan de doden van Gaza, mensen die geen kant op konden en kunnen. En we denken aan de doden van Oekraïne, de jonge mannen van beide strijdende partijen die de razernij van een bloedige oorlog zijn ingestuurd. Wie zal de sluier verscheuren?

Jesaja is vol hoop.

Hij, de Heer, zal de dood voor eeuwig vernietigen en van alle aangezichten zal Hij de tranen wissen. “Ja, zo heeft de Heer het besloten.”

In de Bijbel, het boek van de geloofsgemeenschap van Israël, van één volk, valt het op dat de profeet hier spreekt van *alle* volken. De Heer van dit éne volk wil alle volken bevrijden van de sluier van de dood en alles wat daartoe leidt.

God staat boven alle menselijke conflicten en oorlogen. Hij is niet partijdig, ook al zijn wij mensen geneigd Hem voor het karretje van ons eigen gelijk te spannen. De tranen op alle gezichten raken het hart van God. Hij wil ze alle afwissen.

Maar geven wij Hem daartoe de kans of zijn wij mensen alleen maar veroorzakers van nog meer tranen?

Het diepste verlangen van God is het, dat de menselijke geschiedenis uitloopt op een maaltijd voor *alle* volken.

¹ Jesaja 25, 6-10a; Filippenzen 4, 12-14.19-20; Matteüs 22, 1-14

Stelt u zich dat eens voor. Alle volken samen aan één tafel.

Onder leiding van de paus wordt het nu in Rome geprobeerd. Honderden vertegenwoordigers van alle volken waaruit onze wereldkerk bestaat, zitten daar om grote ronde tafels., om naar elkaar te luisteren, om in alle rust en wederzijde eerbied en genegenheid meningen te aanhoren die je vreemd zijn of je zelfs tegen de borst stuiten, in de hoop dat er een weg gevonden wordt om die samen te gaan.

Niet mijn gelijk kraait victorie, maar het gelijk van de heilige Geest en waar Hij/Zij ons heen wil leiden.

Sommigen gelovigen verklaren de paus voor dwaas. 'Dat red je nooit.'

'Ook katholieken zijn onderling zo verdeeld dat deze synode op niets zal

uitlopen', zeggen zij, 'of ze is zelfs een gevaar voor de eenheid van de kerk.'

Gelukkig is de paus niet bang. Waarom zou je ook bang zijn voor de weg die de heilige Geest ons wil wijzen, voor de waarheid die Hij/Zij ons zal leren, voor het leven die Hij/Zij ons wil geven?

Het diepste verlangen van God is het dat de menselijke geschiedenis uitloopt op een maaltijd voor alle volken.

Er is haast geboden: "Zie, ik heb mijn maaltijd klaar...alles staat gereed", *'the dishes are hot'*.

De Heer kan niet wachten en raakt gefrustreerd door onze, door menselijke traagheid. "Maar zonder er zich om te bekommeren gingen zij weg, de een naar zijn akker, de ander naar zijn zaken." Of zij handelden nog erger.

Wat heb je nog belangrijkers te doen dan de uitnodiging aan te nemen, naar de Maaltijd van de Heer te gaan? (Ik kan het niet laten dit toch maar even te zeggen. Zijn er op sabbat of zondag nog belangrijker zaken te doen?)

Het laat God niet koud of wij wel of niet zijn uitnodiging aannemen. Hoe vreselijk: een feest te geven, pannen vol te koken, en niemand komt!

Zo ziet deze wereld er uit. Iedereen is alleen maar met zijn eigen akker en zaak bezig. De volken ondervinden het tot hun eigen ongeluk.

De uitnodiging van de Heer wordt genegeerd. De genodigden, zeg maar de gelovigen, de hogepriesters en de oudsten van het gelovige volk komen niet. Zij zijn alleen maar met zichzelf bezig. Zij verwaarlozen hun roeping. "Het bruiloftsmaal staat klaar, maar de genodigden waren het niet waard.

Nu gooit de Heer het over een andere boeg. "Zijn dienaars gingen naar de wegen en brachten allen mee die zij er aantroffen, slechten zowel als goeden, en de bruiloftsmaal liep vol met gasten. Je hoeft niet eerst volmaakt goed te zijn, als de maaltijd maar doorgaat. De borden zijn immers warm. Het feestmaal duldt geen uitstel.

Hoe zit dat nu met die mensen die geen bruiloftskleed dragen; waarom worden zij eruit gezet?

Hier zal het gaan om het doopkleed, die je ooit aanhad toen je gedoopt werd. Dat moet je aantrekken, al was het maar geestelijk. Voelbaar en zichtbaar leven als een gedoopte, als een mens die gelooft dat de sluier van geweld, onenigheid, de sluier van de dood door de Heer is verscheurd; dat deze aarde zal worden omgevormd tot stad van vrede, het nieuwe Jeruzalem, waar alle leed geleden en al ons kwaad is vergeten, waar de Heer alle tranen van onze ogen zal afwissen. Zo moge het zijn. Amen.

pastoor Nico van der Peet